

1

”NAMN?” KVINNAN BAKOM DISKEN uttalade frågan utan att titta upp, som om svaret inte intresserade henne.

”Debora. Debora Abrahamsson.” Debora höll kvar sitt grepp om resväskans handtag samtidigt som hon bytte tyngden från den ena foten till den andra. Ett lågt sorl fyllde luften i rummet med ljudet av mumlande röster och folk som otåligt rörde på sig.

”Inriktning?” Samma entoniga röst.

”Bild.” Debora sträckte lite på sig i ett försök att se över kanten på disken. Kvinnans långa nagel gav ifrån sig ett skrapande läte när hon drog den längs listan. Fingret stannade till och kvinnan såg upp för första gången.

”Rum sjutton. Andra våningen, östra flygeln.” Anvisningarna fyrades av i snabb takt innan hon såg ner på sina papper igen.

Debora tvekade och pekade sedan mot sin största väska med ett höjt ögonbryn. ”Finns det en hiss eller ska man –”

”Nästa!”

Befallningen röts fram i en ton som inte tålde motsägelser. Debora samlade hastigt ihop sina saker och lämnade den långa kön som slingrade sig fram till receptionen som en flod i en djungel. Runt omkring henne rörde sig andra tonåringar i klungor och väskor och ryggsäckar täckte golvet som ogräs i en misskött rabatt. Debora blev tvungen att kliva över och kryssa mellan dem för att undkomma den värsta trängseln. Någon hiss kunde hon inte hitta i den gamla herrgården, men efter att ha svept med blicken över hallen fick hon syn på en smal trappa, halvt undangömd i det vänstra hörnet.

Debora drog in ett djupt andetag och mätte stegen upp till andra våningen med blicken. Sedan slängde hon ryggsäcken över ena axeln, handväskan över den andra och grep hårdare

om resväskans handtag. Den stora väskan innehöll kläder och andra nödvändigheter för åtta veckor framåt och gjorde ett litet motvilligt skutt för varje steg hon tvingade upp den för. Metoden fungerade ända tills trappan, där den var som smalast, svängde tvärt till höger och hennes ansträngningar mötte ett abrupt stopp. Debora vacklade överraskat till. Väskan av mörkblå hårdplast kilades fast mellan de båda väggarna och vägrade att röra sig ur fläcken.

”Nej, gör inte såhär mot mig.” Debora gnällde fram sin vädjan, trött efter resan och låg på blodsocker. Hon kände sig svettig och matt efter att ta suttit på ett överbefolkat tåg i flera timmar utan något att äta och hade inte mycket tålamod med motgångar. ”Kom igen nu, snälla.”

Hon gjorde ytterligare ett försök att rycka väskan fri vilket istället fick henne att snubbla framåt och tappa de båda andra väskorna i fallet. Resväskan kom loss och slog emot väggen en bit ner med en smäll. Locket flög upp och ut trillade byxor, tröjor och underkläder som lade sig i en färgglad röra i trappan.

”Åh, nej.” Debora stönade uppgivet och satte handen mot pannan. Kunde den här förmiddagen bli värre? Det enda positiva i sammanhanget var att ingen annan var där och kunde bevittna hennes klumpighet.

”Behöver du hjälp?”

Debora ryckte till, vände bort blicken från det kaos hon skapat i trappan och tittade upp. Hennes ögon vidgades och hennes mun öppnades ofrivilligt när hon fick syn på killen ett par trappsteg ovanför henne. Han hade svart hår, höga kindben, tätta ögonfransar och en vinröd mc-jacka slängd över axlarna. Debora kunde inte minnas att hon någonsin, någon gång, sett en kille som såg bättre ut.

När hon insåg att han fortfarande väntade på svar stängde hon snabbt munnen och famlade efter de båda väskorna hon tappat när hon ramlade. ”Nej, det är ingen fara,

jag ska bara...”

Debora avlutade inte ens meningen i sin iver att få undan sakerna medan hon fortfarande låg på knä mitt i trappan. Den främmande killen log mot henne och sträckte fram handen. Debora stannade upp, tvekade ett par sekunder och tog den sedan. Hans hud kändes varm mot hennes när hon lät honom hjälpa henne att komma på fötter. Hon stod på trappsteget under hans och hamnade med huvudet strax under hans haka. Men bultande hjärta drog hon sin hand ur hans och vände bort blicken. Debora fick fram ett flyktigt leende till tack innan hon böjde sig ner för att plocka upp kläderna.

”Vänta, jag hjälper dig.” Killen fiskade upp ett par tröjor och höll ut dem mot henne. Debora tog emot dem och rodnade hett när hon fick syn på högen av underkläder som ogenerat lagt sig vid hennes fötter. Hon fick snabbt upp dem, stuvade ner dem i den öppna väskan och placerade tröjorna ovanpå.

”Tack så mycket, men jag klarar mig nu.” Debora undvek att möta hans blick när hon pressade ner resten av kläderna i väskan och smällde igen locket.

”Enrique.” Han log fortfarande mot henne där han stod kvar på samma plats i trappan.

”Va?” Debora rätade förvånat på ryggen med ett fast grepp om väskans handtag. ”Åh, jaha.” Hon besvarade försiktigt leendet. ”Debora.”

”Om du vinklar väskan lite går det nog lättare.” Enrique placerade sin hand ovanpå hennes där hon höll om handtaget, vred lätt på det och lyfte samtidigt väskan så att den kom ur den trånga passagen mellan väggarna. ”Sådär.”

”Tack.” Debora mötte hastigt hans blick, log ännu hastigare och skyndade sedan upp med alla väskorna för trappan till andra våningen. Väl uppe i korridoren stannade hon till för att luta sig mot väggen och lugna ner sin skenande puls. *Skärp dig, förmanade hon sig själv. Så han såg bra ut. Än sen*

då? Okej, han var dessutom snäll och charmig. Hon skakade på huvudet åt sig själv. Den här sommaren handlade inte om att träffa någon kille. Det här var den sommaren då hon äntligen kommit in på det åtta veckor långa konstläger hon velat gå på ända sedan hon först hörde talas om det som barn.

Om man ville ha någon chans att bli antagen var man tvungen att skicka in ett arbetsprov och för att få ansöka måste man ha fyllt sexton år. Platserna var få och skolan gränsläst populär vilket gjorde att de flesta som sökte in snart fick sina förhoppningar grusade genom ett artigt brev. Det var vad som hänt Debora två år i rad, men nu, sommaren innan hon skulle börja trean på gymnasiet, hade hon till sin stora förvåning och glädje kommit in. När antagningsbeskedet kommit med posten hade hon skrikit högt av lycka för att sedan ringa upp sin bästa vän och jubla i telefonen.

Debora tittade upp på den första av dörrarna till höger i korridoren. En liten skylt i borstat silver med siffrorna ett och noll hängde prydligt bredvid. Hon hade blivit tilldelad rum nummer sjutton, sju dörrar bort i den långsmala hallen. Efter att ha rättat till både ryggsäckens och handväskans remmar över axlarna drog hon resväskan med sig bort till rummet.

Hon sköt upp dörren genom att trycka sig mot den och stannade till ett par sekunder i öppningen för att ta in platsen. Rakt fram fanns ett brett fönster där ljuset strömmande in och bildade en solruta på det vita skrivbordet under. Framför det stod en stol av svart plast med små hjul i samma färg. Även om det inte fanns någon synlig linje dragen på mitten, var rummet uppdelat i två halvor som speglade varandra. Två likadana enkelsängar, två sängbord och två garderober. På golvet låg en grön trasmatta som en gräns ovanpå det slipade trägolvet.

Ingen hade kunnat kalla platsen lyxig, men den var städad, ren och funktionell. Eftersom hennes rumskamrat inte dykt upp än gick Debora in och valde den högra sidan av rummet genom att lyfta upp sin resväska på sängen.

Ryggsäcken och handväskan hängde hon över fotändans gavel innan hon gick fram till det enkla skrivbordet och drog ut ett par av lådorna. När hon gick vidare för att titta in i garderoben rycktes dörren till rummet plötsligt upp och en tjej med ljusblont hår uppsatt i hästsvans tumlade in med sina väskor.

”Hej!” Hon blåste undan en slinga av luggen som letat sig ur tofsen och log brett samtidigt som hon släppte alla väskor i en hög på golvet och gav dem en spark. ”Vi ska tydligen dela rum. Jag heter Emelie.” Hon var lång och smal med atletisk kroppsbyggnad och, trots att hon bara befunnit sig i rummet några sekunder, utstrålade hon en energi som nästan dallrade i luften.

”Debora.” Debora besvarade hennes otvungna leende och höll upp handen till hälsning.

”Coolt namn.” Emelie gick in i rummet som om hon redan ägde det och kastade sig på den andra sängen. ”Bara ett skrivbord?”

”Ja, det verkar så. Men det finns två lådhurtsar så vi kan ta en var.” Debora öppnade locket till sin väska ovanpå sängen och lyfte ut kläderna som tidigare legat i en röra i trappan. Emelie ryckte på axlarna som om lådorna i skrivbordet inte intresserade henne.

”Visst, det blir bra.” Hon såg sig om ända tills hennes blick fastnade vid den extra dörren på vänster sida av rummet. Lika snabbt som hon lagt sig på sängen flög hon upp från den igen. ”Vad är det här?”

Debora såg på när Emelie studsade fram till dörren med håret flygande i tofsen.

”Aha. Badrummet. Bra att vi får ett eget.” Hon stängde dörren igen, vände sig om och stod still en stund medan hon granskade Debora med blicken. ”Så vilken inriktning har du? Vänta, säg inget.” Hon slog lätt med fingret mot underläppen som om hon tänkte efter. ”Drama?”

”Nej. Bild.” Debora lade en slinga av sitt långa hår

bakom örat och drog lite på munnen. ”Det här var tredje gången jag sökte in. Jag hade nästan gett upp hoppet om det.”

Emelie gick tillbaka till sängen och bredde nonchalant ut sig på överkastet för andra gången. ”Okej. Då måste du vara...,” hon funderade en kort stund, ”...arton?”

”Ja. Jag har bara ett år kvar på gymnasiet.” Debora tittade upp från väskan och log mot Emelie. ”Vid den här tiden nästa år har jag tagit studenten. Det ska bli skönt.”

”Det kan jag verkligen förstå.” Emelie rullade med ögonen och skrattade sedan. ”Tyvärr har jag alla tre åren kvar. Jag är sexton. Ska börja gymnasiet till hösten.”

Debora stannade upp halvvägs till garderoben med famnen full av kläder. Sexton år? Det betydde att Emelie kommit in på sitt första försök, sin första ansökan. Det var relativt ovanligt, men samtidigt verkade hennes rumskamrat omedveten om vilken förmån det var. Debora vände sig långsamt om, fast besluten att inte låta någon avundsjuka sippra in i hennes medvetande.

”Vad har du för inriktning?”

”Dans.” Emelie bytte ställning på sängen som om hon hade svårt att sitta still, som om hon hade en inneboende rastlöshet hennes kropp inte kunde kontrollera. ”Jag har hållit på med det sedan jag var fem år. Först balett, sedan mer jazz och street.”

Debora nickade innan hon sköt in några vikta tröjor på ett av hyllplanen i garderoben. ”Hur gör man när man skickar in ett arbetsprov i dans?” Hennes fråga var uppriktigt nyfiken.

Emelie drog upp benen mot kroppen och slängde armarna om dem. ”Man spelar in en liten video med sig själv och skickar in den via nätet.”

”Jaha, okej.” Debora plockade fram ett par byxgalgar samtidigt som hon undrade om det fanns någon möjlighet att hon och Emelie skulle kunna bli nära vänner. Inte för att Emelie inte verkade vara snäll och trevlig, men för att de var så

olika. Allt med Emelie utstrålade sorglöshet, spontanitet och obegränsad energi.

”Förresten.” Emelie spärrade plötsligt upp ögonen samtidigt som hon ännu en gång bytte ställning där hon satt på sängen. ”Såg du den där killen med mc-jackan? Han med latinamerikanskt utseende?”

Debora frös mitt i rörelsen vid hennes fråga.

”Jag menar, hallå eller!?” Emelie skrattade till som om hon knappt kunde tro det. ”Hur snygg var inte han eller? Jag tror att han heter Henke eller nåt.”

”Enrique.” Debora rättade henne automatiskt utan att tänka sig för.

”Just det, det var det ja. Så då har du träffat honom?” Emelies iver blandades med en avvaktande ton.

”Inte direkt.” Debora blev irriterad på sig själv över den omedelbara besvikelse som högg till i henne. Även om hon bara träffat honom under ett par minuter i trappan kändes det som att de delat något speciellt under den korta stunden. Samtidigt borde hon ha förstått att hon inte var den enda som lagt märke till den mörkhårige killen med de långa ögonfransarna.

Emelies ansiktsuttryck blev lättat vid hennes svar. ”Jag menar, han ser ut som en filmstjärna eller något. Solbränna, muskler och ett perfekt leende. Vad mer kan man önska sig hos en kille?”

”Personlighet?” Debora kunde inte låta bli att fälla in frågan.

Emelie ignorerade hennes kommentar. ”Vet du om att han körde hela vägen hit på sin motorcykel?”

”Nej, det visste jag inte.” Debora undvek att se på sin rumskamrat när hon svarade. Emelie var den sortens tjej de flesta killar skulle falla för utan att blinka. Söt, sprudlande, glad och charmig.

Emelie hoppade upp från sängen och kastade en blick

på sportklockan med brett band hon bar om handleden. ”Jag tror att det är dags för information i matsalen nu. Kommer du?” Hon såg hastigt upp på Debora samtidigt som hon rotade efter något i en av sina väskor. Efter några sekunder fick hon fram ett rosa läppglans som hon applicerade med en van rörelse. Hon lutade sig mot spegeln som hängde på väggen och plutade med munnen mot sig själv.

”Jag kommer. Vänta lite.” Debora drog sin tvärrandiga t-shirt över huvudet och bytte ut den mot ett långt vitt linne. Hon kände oftast inget stort behov av att göra sig fin med hjälp av kläder och smink, men blev plötsligt rädd att framstå som en grå mus i jämförelse med Emelie. Hon drog ett par tag med borsten genom sitt tjocka hår, ett hår som precis som hennes mammas och två systrars hade samma färg som kaffe latte. När Emelie slöt handen om dörrhandtaget höll Debora upp ett finger i luften för att hon skulle vänta lite till och skramlade samtidigt fram sin mascara ur necessären. Snabbt lade hon på ett lager på ögonfransarna och följde sedan efter Emelie ut i korridoren.

Utanför rummet rörde sig andra tonåringar i klungor mot trappans riktning och på vägen dit hälsade Emelie obekymrat på alla de mötte som om hon redan kände dem. Debora höll sig ett halvt steg bakom henne, ovan vid hennes familjära sätt. De tog sig ner för trappan, förbi receptionen och in i den stora matsalen. De hade än så länge bara befunnit sig i områdets huvudbyggnad, en välbevarad gammal herrgård med anor från tidigt sextonhundratals. Debora älskade platser som den här. Platser där historiens vingslag var så tydliga att man kunde känna brisen av dem. Där dofter, färger och arkitekturens detaljer vittnade om att människor levat där under århundraden före dem.

Bottenvåningen utgjordes till stor del av den rymliga matsalen som även fungerade som samlingshall. I de två våningarna ovanför dem låg sovrummen tillsammans med de

gemensamma uppehållsutrymmena. Tjejernas rum fanns på andra det våningsplanet och killarnas på det tredje.

Emelie gick före Debora till ett bord i mitten av salen med åtta stolar där hälften av platserna redan var upptagna. ”Hej!” Hon slog sig ner på en av de lediga stolarna och log mot de andra tjejerna. ”Jag heter Emelie och det här är Debora.” Hon gjorde en gest mot henne samtidigt som Debora satte sig på platsen bredvid. ”Vi bor i rum sjutton. Vilka inriktningar har ni?”

Debora förvånades och imponerades ännu en gång över sin rumskamrats spontana och orädda sätt mot främmande människor. De andra tjejerna avbröt sitt småprat, presenterade sig och svarade på Emelies fråga om inriktningar. Jenny och Charlotta delade rummet längst bort i korridoren och till skillnad från de flesta på konstskolan, kände de varandra sedan tidigare. Båda två skulle börja sitt andra år på gymnasiet till hösten och båda hade valt musik som inriktning. De andra tjejerna vid bordet hade precis som Debora och Emelie blivit rumskamrater genom en slumpmässig tilldelning. Lina var lika gammal som Debora och hade anmält sig till dramakursen. Karoline, som satt mitt emot Emelie, var sjutton år och hade dans som inriktning.

”Då kommer vi att ses på lektionerna!” Emelie lutade sig entusiastisk fram på armbågarna med uppmärksamheten riktad mot Karoline. ”Jag har hört att lärarna är jätteduktiga.”

Karoline nickade. Hon hade smålockigt hår som nådde till axlarna och silverstavar som dinglade i öronen när hon rörde på huvudet. ”Jag med. Jag höll på att svimma när jag fick mitt antagningsbesked.” Hon skrattade lite och såg menande på de andra för att få bekräftelse på att de känt samma sak. Debora skulle just svara att hon höll med, men stängde munnen igen när en man i femtioårsåldern ställde sig upp en bit bort. Han hade något auktoritärt över sin kroppshållning och surret i salen lade sig efterhand medan mannen tålmodigt väntade. När

tystnaden var total harklade han sig och såg ut över det stora rummet.

”Varmt välkomna till Cederströms Konstskola. Mitt namn är Lennart Cederström och jag är rektor här på skolan som drivits på samma plats i närmare åttio år. Som ni vet ger vi varje sommar chansen till er som fyllt sexton år att ansöka om en plats på vårt sommarläger.”

När Lennart började berätta om sommarlägret, dess historia och fyra inriktningar såg sig Debora om i salen. En snabb uppskattning lät henne veta att hon var en av ett drygt hundratal unga människor som med förväntan lyssnade till det som sades. Vid Lennart Cederströms bord satt de andra lärarna med ögonen riktade mot rektorn. Samtidigt som Debora gled med blicken över dem kände hon mer än såg att någon iakttog henne.

Försiktigt vred hon på huvudet medan de andra fortfarande hade uppmärksamheten fäst på rektorn. När hon diskret tittade bort mot bordet snett bakom deras mötte hennes blick omedelbart Enriques. Han log mot henne och hennes hjärta slog snabbt in på den dubbla takten. Utan att besvara leendet vände hon hastigt bort huvudet som om hon inte sett honom. Hon kände sig löjlig som blev så påverkad av hans blick och hoppades att ingen, allra minst Enrique, skulle lägga märke till hennes reaktion.

Rummets temperatur tycktes stiga när hon tänkte tanken och Debora sträckte sig efter kannan med isvatten som ställts ut på borden. Hon fyllde sitt glas med kall vätska och tog en djup klunk innan hon satte ner det igen. Lennart hade kommit fram till presentationen av lärarna som arbetade vid de olika inriktningarna nu och lämnade över ordet till dem. De reste sig en efter en och berättade kort om sig själva och den roll de skulle ha i undervisningen på lägret. Bredvid Debora flämtade Emelie till och satte armbågen i sidan på henne.

”Titta inte nu, men killen jag berättade om sitter vid

bordet snett bakom oss!” Hon viskade ivrigt orden i hennes öra.

”Jaså?” Debora svarade lågt utan att kommentera att hon redan lagt märke till det. Emelie började frånvarande trumma med fingrarna mot bordskanten som om hon funderade över något samtidigt som en av lärarna berättade att alla skulle få sitt personliga schema på väg ut från matsalen.

”Frukosten serveras klockan åtta på morgonen. Efter det börjar lektionerna prick nio. Kom inte för sent, det är er tid som går till spillo.”

De andra tjejerna vid deras bord gav varandra blickar som om de tyckte att läraren som uttalade sig framstod som onödigt allvarlig.

”Resten av dagen är det fri tid ni får använda till att packa upp och komma i ordning på era rum. Vi träffas för kvällsmaten igen om två timmar.” En artighetsapplåd följde på den kvinnliga lärarens avslut.

”Ska vi gå och hämta våra scheman?” Debora kastade en blick på Emelie samtidigt som hon sköt ut sin stol från bordet.

”Va?” Emelie såg ut som om hon rycktes upp ur sina tankar. Hon tittade snett bakåt och sedan tillbaka mot Debora. ”Vänta lite, jag ska bara göra en sak först.” Hon reste sig upp, skakade ut håret ur tofsen, fick något målinriktat över sitt ansiktsuttryck och gick bort till bordet där Enrique satt kvar och pratade med några andra killar.

Debora såg förvånat på medan Emelie gick fram till dem, log och frågade om hon kunde få låna vattenkannan på deras bord. ”Vårt vatten är slut.” Hon vinklade på huvudet med blicken fäst på Enrique.

”Självklart.” Enrique besvarade Emelies leende och sköt vattnet i hennes riktning. Emelie lutade sig fram så att hennes blonda hår svepte över hans arm och axel när hon sträckte sig efter kannan. Med en triumferande min gick hon

tillbaka med den till deras bord. För syns skull hällde hon upp ett glas vatten åt sig själv och drack upp det innan hon krokade sin arm i Deboras.

”Nu kan vi hämta våra scheman.” Emelie såg ut att vara mer än nöjd med sig själv när hon drog med sig Debora bort till utgången där lärarna delade ut scheman och andra papper med information för lägerdeltagarna. Debora fick ännu en gång jobba hårt på att inte tillåta sig själv att känna någon avundsjuka.

Hon och Emelie var rumskamrater och skulle umgås hela sommaren. När de lämnade matsalen lovade Debora sig själv att göra allt som stod i hennes makt för att de skulle bevara vänskapen under hela den tiden.